

waren er enkele personen (het is mij nader gebleken), die reden hadden dit vertrouwen niet te deelen; maar zij waren weinig in getal en zwegen: hadden zij gesproken, men had hen toch niet geloofd.

Vreemder schijnt het nog, dat bij hen, die het intiemst met hem omgingen, die betrokken waren bij zijn zaken, het geloof in zijne goede trouw vast stond en onwankelbaar bleef, tot de catastrophe losbrak.

Burgemeester Van Vollenhoven kon dan ook bij het afscheid uit den raad, onder instemming der burgerij, van hem getuigen: „veel reden van dank heeft de gemeente ten „zijnen opzichte voor hetgeen hij heeft verricht, maar vooral „ook daarom dat zijne bedoelingen steeds zuiver, edel en „loyaal zijn geweest; zonder nevenbedoelingen, zonder aan- „zien des persoons heeft hij met de groote gaven hem „geschonken getracht steeds in het belang van Rotterdam „werkzaam te zijn”.

Men moet Pincoffs persoonlijk gekend hebben om dit raadsel op te lossen. Nooit zal ik vergeten een wandeling in den vroegen morgen aan de boorden van de Alster te Hamburg, waar wij heengegaan waren om de havenwerken te bestudeeren. Op die wandeling heeft Pincoffs mij zijn levensgeschiedenis verteld, de moeilijkheden waarmede hij te kampen had gehad, hoe hij die had weten te overwinnen door steeds den rechten weg te bewandelen, en dat alles met zulk een eenvoud, zulk een toon van oprechtheid, dat ik geheel onder de bekoring kwam van zijne woorden en niet kon vermoeden welk een rol de fantaisie in dat verhaal had gespeeld!

Helaas! de ontgoocheling zou later volgen. Op een ochtend in Mei ontmoette ik hem in de Boompjes, doodsbleek met waggelenden gang: „ik heb zoo'n hoofdpijn” zeide hij, „maar ik *moet* naar een vergadering”. Hij reikte mij de hand en ging verder: ik heb hem nooit weer gezien.